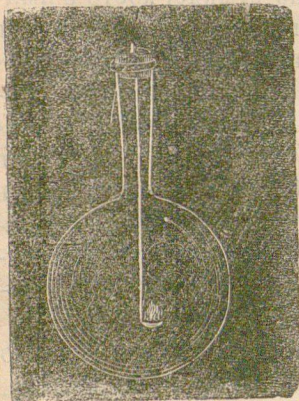

продържимъ въ него твърде дълго време, то кислородътъ скоро изгубва своята сила. Въгленътъ гори само до тогава, дорде въ стъкленцето са намира кислородъ. Но да не помислите, че кислородътъ са е съвсѣмъ вече изгубилъ изъ стъкленцето? — Не, и кислородътъ и въгленътъ си сж останале въ стъкленцето, но сжединиле сж са между себѣ си и сжставиле сж *въглена кислота*. Да ви докажа. Който не са е занималъ съ химията и който не е правилъ опити, той тѣшко ще да разбере сичкото това, щото ви казахъ по-горе, — и за това азъ трѣба да ви разскажа нѣколко примѣра. Да земеме фосфоръ и желѣзо. Въ едно стъкло, което е пълно съ кислородъ, да спустиме на металическа лъжичка парченце фосфоръ и да са досѣгнеме до опашката на тая лъжичка съ нагрѣянна стъкленна пърчица. Изведнашъ фосфорътъ ще да рухне и ще да гори съ такавъ свѣталъ пла-

Фиг. 5.

мникъ, щото човѣческото око не ще може да гледа на него. Въ това сжщо време въ стъкленцето са повдига бѣлъ димъ, който са прилѣпява за стѣните му и образува бѣлъ прахъ. Трѣба да ви забѣлѣжа тука и това, че стъклото са прави като наргиле. (Гл. фиг. 5.) Ако ние налѣеме въ стъкленцето малко вода, то тая вода добива кисель вкусъ. Когато изгори фосфорътъ, то намъ са чини, че кислородъ нѣма вече въ стъкленцето, но и това не е истина. И кислородътъ, и фосфорътъ си